

отъ мене е „не азъ-тъ“. Азъ, който съмъ вжтрѣ въ себе си, съмъ „азъ-тъ“. Е, какво разбирате подъ думата „азъ?“ Щомъ речемъ да обяснимъ този „азъ“, той се стопява, както снѣга, и нищо не остава отъ него въ ржцѣтъ ни. Когато се каже „азъ“, нѣкои го замѣстватъ съ думата „его“. Въ сжщностъ, думата „азъ“ сжществува ли въ свѣта? Всѣки казва „азъ, азъ“. „Азъ“ се явява, когато човѣкъ почва да мисли, когато човѣкъ почва да се отдѣля отъ другитѣ хора. Това „азъ“ значи: азъ, № , азъ, който започвамъ да мисля, азъ съмъ. Това „азъ“ съврѣменната наука го употребява въ философията, а ние ще вземемъ азъ-тъ, ще го замѣстимъ съ живата, съзнателната, самосъзнателната човѣшка душа, защото душата е една опрѣдѣлена единица вжтрѣ въ природата, и тя сжществува. Тя сжществува и е извънка врѣмето и пространството, както и въ врѣмето, и пространството. Коренитѣ на душата сж въ врѣме и пространство, а нейнитѣ клонища сж извънка врѣмето и пространството. Често философитѣ казватъ, какво нѣщо е врѣме и пространство? Нека вземемъ една секунда отъ врѣмето и да раздѣлимъ туй врѣме на 100 милиона части. Ако вземемъ една стотиционна частъ отъ секундата, тогава бихъ ви задалъ въпроса: може ли да опрѣдѣлите каква дължина ще има туй врѣме. Съ каква мѣрка ще го опрѣдѣлите? Значи, извънъ врѣмето и пространството нѣма мѣрка. Слѣдователно, нашето врѣме и пространство не е мѣродавно.

Сега, ще направя едно малко отклонение. Вземете, въ геометрията, ние имаме трижгълници, четирижгълници, петожгълници и т. н., но трижгълникътъ, това не е една цѣла фигура. Хората отъ третото измѣрение казватъ: ние имаме единъ трижгълникъ, и може да образуваме една пирамида. Да, но пирамидата не е цѣло. Трижгълникътъ е частъ отъ едно цѣло, пирамидата е частъ отъ друго едно цѣло. И слѣдователно, когато туй цѣло се проектира вжтрѣ въ нашия свѣтъ, въ материалния и извънъ нематериалния свѣтъ, изявленията сж неговитѣ отсѣчки. Отсѣчкитѣ му нѣкой пжтъ се проектиратъ като трижгълници, четирижгълници, петожгълници. Ние си служимъ съ тѣхъ, но тѣ сж само отсѣчки. Сега,